

**[Stensballe.]**

Det sker jo, at vi under Behandlingen af Lovforslag, som den højtærede Finansminister fremsætter, gør Indgreb, om jeg saa maa sige, i hans Graadighed over for nye Skatter, fordi vi mener, de er urimelige eller uretfærdige. Jeg skal blot nævne den lille saakaldte Hastelov, som vi behandlede forleden Dag, og i hvilken der skete en ubetydelig Indskrænkning af den 3 Maaneders Periode, i hvilken Ministeren havde tænkt sig den skulde gælde; da var han ikke blid, men han fandt sig dog i det. Jeg kan for øvrigt godt forstaa Finansministeren, thi han er vel ligesom vi gaet ud fra, at han havde begrundet Haab om, at naar vi havde gennemført Socialreformen med den dertil hørende Arbejdsløshedsløvslov i 1933, saa skulde det være Slut med midlertidige Love af den Art, som der nu her atter foreligger et Forslag om for det høje Ting. Og ikke mindst skulde vi være fri for det efter Bemærkningerne til det Lovforslag, der blev fremsat her den 25. April 1933, om midlertidig Hjælp til arbejdsløse. Det er nu engang ikke saadan, at de arbejdsløse staa uden Støtte og Hjælp, hvis dette Lovforslag eller et Lovforslag af lignende Karakter ikke vedtages, tværtimod. Takket være Socialreformen, som den højtærede Minister har haft Held til at faa gennemført, er de arbejdsløse, naar den forsikringsmæssige Hjælp er opbrugt, berettigede til at faa videre Støtte af Kommunen gennem Kommnehjælp. Jeg skal her henvise til, hvad der udtrykkeligt staa i de Noter til Socialreformen, som er udgivet af Socialministeriet. Der staa pag. 196 midt paa Siden i 3die og 4de Stykke:

„Naar det sociale Udvalg herefter skal overveje Spørgsmaalet om, hvorvidt en Hjælp, der er ydet eller skønnes at ville blive ydet en vis Tid, ikke skal have Fattighjælps Virkning, vil det efter Stk. 4, sidste Punktum, have at tage Hensyn til de i Stk. 4 i det hele nævnte Forhold, saaledes at Udvalget, naar Hjælpen har maattet ydes i Anledning af særlig store Forsørgerbyrder, langvarig Sygdom eller andre den trængende utilregnelige Aarsager, bør indstille til Kommunalbestyrelsen, at Hjælpen ikke skal have Fattighjælps Virkning. Dette vil saaledes faa Betydning med Hensyn til Hjælp ydet til arbejdsløse, naar disse har været trængende, fordi deres Adgang til Understøttelse under uforskyldt Arbejdsløshed fra Arbejdsløshedsforsikringen gennem Arbejdsløshedskasse og Fortsættelseskasse er opbrugt“.

Det er her udtrykkeligt slaet fast, hvor den videre Hjælp skal ydes, og det er udtrykkeligt slaet fast, at saadan Hjælp ikke skal have Fattighjælps Virkning, medmindre Hjælpen er af vedvarende Karakter; selv i saa Fald er der i øvrigt Adgang til Dispensation derfra.

Det afgørende ved Behandlingen af dette Lovforslag maa efter min Mening være, hvorvidt Socialreformen nu vil vise sig i Stand til at staa paa egne Ben eller ej. Thi at vi ikke i de første Aar vilde komme ind i saa gode Tilstande som f. Eks. i 1924 og i 1929, da Arbejdsløshedstallet var ringe, tror jeg dog, at alle maatte være klar over dengang, da Socialreformen gennemførtes. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Socialminister selv mente, at det skulde kunne lykkes for ham at gennemføre taalelige Tilstande baade for Kommunerne og de arbejdsløse ved den Lov, som dengang blev gennemført. Den højtærede Minister har selv pointeret det i Bemærkningerne til det Lovforslag om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, som blev fremsat i Folketinget i April 1933. I Bemærkningerne til dette Lovforslag skriver den højtærede Minister — det er for langt til at læses op, men jeg henviser dertil, det staa i Tillæg A. Sp. 4954—55, og skal kun oplæse et lille Stykke deraf:

„Ved Overvejelsen af Spørgsmaalet om Forlængelse af de til Fordel for arbejdsløse trufne Understøttelsesforanstaltninger maa man først gøre sig klart, at der kun vil kunne blive Tale om Forlængelse indtil det Tidspunkt, da Socialreformen og de dær foreslaaede Ændringer i den almindelige Forsørgelseslovgivning og Socialforsikring træder i Kraft, hvilket forudsættes at ville ske fra 1. Oktober 1933. Naar Socialreformen træder i Kraft, vil Kommunerne opnaa en saadan Lettelse i deres sociale Udgifter, at Hensynet til Kommunernes Økonomi ikke kan begrunde Opretholdelse af en Lovgivning om særlig Statsrefusion af Kommunernes Udgifter til Understøttelse til Personer, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed, og Hensynet til de mod Arbejdsløshed forsikrede kan heller ikke begrunde Opretholdelse af en saadan ekstraordinær Lovgivning, idet der ved den nye Arbejdsløshedsløvslov er tilvejebragt et Arbejdsløshedsforsikringssystem, som har til Forudsætning, at det — gennem de efter den nye Lovs Regler oprettede Fortsættelseskasser — skulde være i Stand til at løse ogsaa de Opgaver, der frembyder sig under ekstraordinær Arbejdsløshed.“